

Ha a hagyományos vadászati módok találkoznak

Nem a legszebb éveit éli a vadásztársadalom és az ország. A területviták épphogy csak elcsendesedtek, gazdasági nehézségek okoznak komoly gondot sok vadásztársaságnak. Bár mi vadászíjászok nem vagyunk sokan, de kicsiny hazánkban mi sem vagyunk egységben. Mert bár a Magyar Vadászíjász Egyesület sikeresen igyekszik összetartani a vadászíjászok egyre népesebb táborát, mégis a vehemens magyar vér miatt néha nehezen tudunk összefogni.

Ezért volt mégis meglepő hogy a legutóbbi gödöllői vadászíjász vizsgán arról ment a beszélgetés, hogy milyen jó lenne egységben tartani mindazokat a vadászokat, akik a mai modern (rohanó) világ ellenére mégis a hagyományos vadászati módokat választják. Így arról ment a szervezés, hogy jó lenne egy olyan vadászatot összehozni, ahol a solymászok és az íjászok, együtt vadászhatnának. Sajnos az agarászat, mint vadászati mód még nem elismert hazánkban. Szerencsére a Magyar Agár Tenyésztők Országos Egyesület jóvoltából a Balmazvad Kft területén létrejöhett ez a ma még egyedülálló közös vadászat, ahol az agarászok is képviselhetették magukat.

A hétvége folyamán bepillantást nyerhettünk abba is, hogy az agarak mennyire gyorsak és szívósak a hajsza során, mennyire kitartóak, milyen hamar észlelik a vadat, hogyan képesek a menekülő nyúl cselei után újabb hajszába kezdeni. A MATOE rendelkezik engedéllyel, hogy a teljesítmény-felmérést végeztethessen a kutyákkal. Sajnálatos módon az időjárás keresztülhúzta azt a számításunkat, hogy a vadászat végén

jurtákban együtt hajtjuk állomra a fejünket. Pedig, hej de jó érzés lett volna együtt ülni a kályha mellett solymászokkal, agarászokkal, és vadászíjászokkal. Az egész hetes eső nem sok jóval kecsegtetett és a jurta is igen csak nagy szennyeződésnek lettek volna kitéve, ha szakadó eső után akartuk volna őket felállítani.

A vadászat reggelén, Balmazújváros főterén találkoztunk a régi ismerősökkel és köszöntve egymást ismerkedtünk a többi vadászati módot képviselni hívatott vadásztársunkkal. Rövid egyeztetés és beszélgetés is belefért még, mert a Duna Tv stábja kicsit késett, majd a vadászterület felé vettük az irányt. A megbeszélés során arra a következtetésre jutottunk, hogy nem különítjük el a vadászat alatt a különböző vadászati módokat, hiszen igencsak megférnek egymás mellett békében és segíthetik is egymást a vadászatban.

Bár közel lakom a Hortobágyhoz és többször voltam már lent, de mégis, alföldi ember létemre csodálattal tekintek a síkságra és a végeláthatatlan pusztára. A végtelen rónák mindig is gazdag madárvilággal rendelkeztek és a hétvégén is több ezer daru hangja kísérte vadásztatunkat.

A hajtásban sajnos több nyúl is kitört oldalra, mert a viszonylag nyílt terep miatt hamar keltek. Az íjászok nagy bánatára 50-70 méterre törtek előre nem kis izgalmat okozva a hajtóknak és az elálló íjászoknak. A vadászatvezető minden egyes hajtást igyekezett úgy megszervezni, hogy az íjászoknak és a solymászoknak minden esélyük meglegyen a sikeres vadászatra. A solymászok igyekeztek a hajtás szélein a csatornákat és a nádasokat átmozgatni. A kutyák fegyelmezett munkáját már nem mindig tudták megbuvással kivárni a madarak, így a hangos dürgéssel feltörő fácánkakasok nem minden esetben tudták elkerülni a sólyom magabiztos zsákmányolását.

Bérces János üde színfoltja volt a hajtásnak, mert a karján pihenő

héja szúrós szeme sok esetben hamarabb látta meg a gyorsan kiugró nyulat, mint a gazdája. A madár gyors röpte, magabiztos támadása nem egy nyúlra okozott komolyabb riadalmat. Mégis sok esetben láthattuk, hogy eme egyenlő küzdelemben - amely a természet mindennapjai során oly gyakran lejátszódik - a gyengébb fél kerül ki győztesen. A solymászat lenyűgöző módon mutatta meg, hogy a madár, a kutya és az ember milyen hatékonyan, fenségesen és irigylésre méltó szövetségben képesek együtt vadászni. Úgy gondolom, hogy ez a vadászati mód mindenképpen példaértékű.

A vadászat során több esetben jutottunk lövéshez a jó vadászkutya munkája jóvoltából. Ez is egyértelműen megmutatta azt, hogy „eb a vadász kutya nélkül”.

A déli pihenő alatt láthattuk a sólymot tréning közben. Kecses röptüket figyelve fogyasztottuk el a meleg teát és a házi sütésű pogácsákat.

Természetesen a jó hangulat végig kísérte a vadásznapot. Az ugratások, élces megjegyzések is csak tovább fokozták a jókedvünket. A vadászaton külön öröm volt számomra, hogy nem csak hazánkból, de a felvidékről is érkeztek solymászok.

A vadászatvezető jóvoltából egy tocsogót is igyekeztünk becserkészni, ahol az egyik sólyom segített abban, hogy a récék minél tovább maradjanak a víz közelében és ezzel is jobb lövéspozíciót biztosítva az íjászoknak.

A nap végére két nyúl és egy fácán feküdt a terítéken, melyhez Brunner Gyuri jóvoltából a vadászíjászok is hozzájárultak. Mivel első íjjal ejtett nyula volt, a jelen lévők közül az arra már hivatottak ünnepélyesen íjas nyúlvadászá avatták.

Az este a hortobágyi kollégiumban ért minket, ahol az egész napos kint lét, a meleg vacsora és a hazai szilvapálinka hatására kipirult arccal meséltük egymásnak az érdekesebbnél érdekesebb történeteket. A házigazdák itt is gondoskodtak a jó vendéglátásról és a jó társaságról.

Vasárnap reggel Tar Imi tanyáján csodálhattuk a róna messzeségét és készülhettünk fel a vadászatra. A MATOE által lebonyolított teljesítmény vizsgán bepillantást nyerhettünk eme nemes hazai vadászkutya munkájába, vadászati módjába. Az agarak testfelépítésükből adódóan képesek a sebes vágásra, a hosszú hajszára és dacolni a fürge mezei nyúl hirtelen irányváltásával is. A hosszú hajtásokat a vadászatvezető úgy szervezte meg, hogy mi íjászok most mindnyájan elállókk lettünk és a solymászok és az agarászok alkották a hajtók vonalát. A

messziről kelő nyulak jó eséllyel indultak a hajtásban, de nem minden esetben sikerült a cselekkkel és a gyors irányváltásokkal elmenekülni a magyar agártól. A hajtásokban távcsővel, több alkalommal csodálhatunk meg hajszát. Az utolsó hajtásban az elálló íjászok vonala előtt alig 50-60 méterre ugró nyúl az elálló vonal teljes hosszában mozgata a kutyákat és több csellel zavarta meg a

hajszában résztvevő agárpárt, de a hajszá végén a kutyák aratták le a babérokat.

A vadászat végén a bőséges ebéd mellett összegeztük az eltelt két nap eseményeit és eldöntöttük, hogy nem ez volt az utolsó közös vadászatunk. Ezen a hétvégén a résztvevők megismerhették a többi hagyományos vadászati módot, találkozhattak hasonló gondolkodásmódú vadászokkal, akik bár másképpen vadásznak mégis egy nagy csapatot alkotnak a hazai vadászok között. Mindnyájan megfogadtuk, hogy ezt a kezdeményezést mindenképpen ápoljuk, fönntartjuk azt a nézetet, hogy a hagyományos vadászati módoknak kiemelt helye van a hazai vadászat palletáján.

Fotók: Bathó Heni

Vadászíjász üdvözlettel: Lukács Tamás